

Arrest

nr. 242 430 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WYDOODT
Gistelse Steenweg 300
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die *loco* advocaat J. WYDOODT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2020 wordt de verzoekende partij door de politie betrapt voor inklimming in een laadruimte van een vrachtwagen. Zij was geen houder van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste documenten.

1.2. Op 5 maart 2020, met kennisgeving op 6 maart 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Deze beslissing kent de volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de WPR Oost-Vlaanderen op 05/03/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten: (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. **REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:** Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: □ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer: GE.55.OD.000237/2020 van de politie van WPR Oost- Vlaanderen). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: □ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken □ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Alsook heeft betrokkene geprobeerd om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op deze manier heeft hij getracht zich verborgen te houden voor de politie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer: GE.55.OD.000237/2020 van de politie van WPR Oost- Vlaanderen). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Alsook heeft betrokkene geprobeerd om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op deze manier heeft hij getracht zich verborgen te houden voor de politie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer: GE.55.OD.000237/2020 van de politie van WPR Oost- Vlaanderen). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn

gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet te willen naar zijn land van herkomst door de schulden van zijn ouders. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in de socialistische republiek Vietnam een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Alsook heeft betrokkene geprobeerd om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op deze manier heeft hij getracht zich verborgen te houden voor de politie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer: GE.55.OD.000237/2020 van de politie van WPR Oost-Vlaanderen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.3. De verzoekende partij werd gehoord op 5 maart 2020. Op 12 maart 2020 werd de verzoekende partij "fit to fly" verklaard door de centrumarts van het gesloten centrum waar de verzoekende partij sedert 5 maart 2020 verbleef.

1.4. Op 11 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op 6 april 2020.

1.5. Op 27 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens (bijlage 13septies) en beslist hij om het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar te verklaren in toepassing van artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

Werd op 05/03/2020, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 11/03/2020, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 06/04/2020 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 05/03/2020 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 05.03.2020 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Alsook heeft betrokkene geprobeerd om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op deze manier heeft hij getracht zich verborgen te houden voor de politie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV nummer: GE.55.OD.000237/2020 van de politie van WPR Oost- Vlaanderen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 11.03.2020.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 11.03.2020. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op datum van 12.03.2020 werd betrokkene medisch onderzocht in het centrum, uit dit onderzoek bleek dat betrokkene geen ziekte heeft die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

*Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
(...)”.*

2. Over het voorwerp van de vordering

2.1. De vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”

Uit voornoemde bepaling blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij dient af te zien “van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel” en dat de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort.

In de bestreden beslissing wordt dus terecht gesteld dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2020 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet. Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt verder dat de verzoekende partij tegen het eerste bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 5 maart 2020 geen beroep heeft aangetekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“IV. IN RECHTE

IV.1. Eerste middel: Schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen in het licht van de materiële motiveringsplicht (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit

beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid ook de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De draagkrachtvereiste impliceert bovendien dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvV 27 mei 2009, nr. 27.884).

De bestreden beslissing dd. 27.04.2020 is niet alleen gesteund op onvolledige gegevens, maar tevens op foutieve motieven, zodoende dat verzoeker zich genoodzaakt ziet de beslissing in kwestie aan te vechten.

De bestreden beslissing omvat voornamelijk volgende motieven:

"(..) Betrokkene beweert sinds 05.03.2020 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. (...)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Alsook heeft betrokkene geprobeerd om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op deze manier heeft hij getracht zich verborgen te houden voor de Politie.

Betrokkene is op heterdaad voor inklimming. (PVnummer: GE.55.0D.00237/2020 van de Politie van WPR Oost-Vlaanderen). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (...)

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. (...).

Omwille van deze redenen werd beslist om verzoeker geen termijn te geven voor een vrijwillig vertrek (terugleiding/vaststelling van de grens); alsmede om verzoeker vast te houden.

Verzoeker meent dat de aangehaalde motieven steunen op onvolledige en onjuiste feitelijke gegevens. De Politie WPR Oost-Vlaanderen trof tien Vietnamezen aan ter hoogte van Gentbrugge in een vrachtwagen. Men heeft dienaangaande een (aanvankelijk) proces-verbaal opgemaakt (gekend onder Pv nr. GE.55.0D.000237/2020).

Verwerende partij heeft haar beslissing steeds gesteund op basis van dit PV, terwijl verzoeker nooit kennis heeft mogen nemen van dit proces-verbaal...

Vermoedelijk wordt in dit proces-verbaal enkel gesproken over het feit dat er zich illegalen bevonden in de oplegger van een vrachtwagen ('inklimming'), en dat zij werden aangetroffen ter hoogte van Gentbrugge (op de autosnelweg);

Noch min, noch meer.

Andere feitelijkeheden worden niet vermeld ...

Verwerende partij heeft dus geen moeite geleverd om de werkelijke toedracht van de feiten na te gaan en is in die zin onzorgvuldig geweest.

Uit niets blijkt dat verwerende partij bijvoorbeeld de verklaring van verzoeker heeft opgevraagd bij de Politie Oost-Vlaanderen, dan had men bijvoorbeeld geweten dat:

1) de inklimming in Frankrijk plaatsvond en verzoeker onverwacht in België terechtkwam (en steeds in de oplegger zat tot op het moment van arrestatie);

2) verzoeker werd verhoord als 'slachtoffer en getuige' (Salduz cat. I)

De aangehaalde motieven zijn bovendien onjuist.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet kan aantonen slechts sinds 05.03.2020 in België te verblijven. Welnu, verzoeker kan dit wel. De raadsman van verzoeker beschikt - eerder per toeval – ook over de verklaring van de truckchauffeur welke de vrachtwagen in kwestie bestuurde (stuk 5). (Dit stuk werd - mits akkoord van het Openbaar Ministerie - neergelegd per zitting van de raadkamer te Gent naar aanleiding van het verzoekschrift art. 71 welke werd neergelegd).

Op basis van deze verklaring kan verzoeker aantonen dat de vrachtwagen op 05.03.2020 vanuit Frankrijk richting België reed (zonder dat verzoeker dit wist), en dat verzoeker, tussen het moment dat de vrachtwagen de grens overstak en het moment van arrestatie, gans die tijd in de oplegger zat. Verzoeker kon zich dus onmogelijk aanbieden bij de gemeente ... of zijn verblijf regulariseren op welkdanige manier.

Omwille van het feit dat verzoeker - nota bene als slachtoffer van mensensmokkel - in een oplegger zat, wordt hij geacht (door zijn gedrag) een gevaar te kunnen vormen voor de nationale veiligheid of de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker is het hiermee niet eens.

Verzoeker heeft helemaal geen intentie om de Belgische openbare orde te schaden of een gevaar te vormen voor de nationale veiligheid!

Verzoeker merkt op dat de inklimming zelfs helemaal niet in België plaatsvond, doch wel in Frankrijk (Neuville-en-Ferrain) en dat verzoeker helemaal niet wist dat de vrachtwagen naar België zou rijden.

Het louter verwijzen naar een misdrijf (strafbaar gesteld naar nationaal recht) waarvan een persoon verdacht wordt of naar een strafrechtelijke veroordeling, is niet voldoende om aan te nemen dat iemand een gevaar vormt voor de openbare orde. (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Z. Zh. / Nederland).

De lidstaten dienen het begrip 'gevaar voor de openbare orde' per geval te beoordelen om na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Verwerende partij heeft dit onvoldoende grondig gedaan.

Nogmaals: verzoeker werd door de Politie niet eens verhoord als 'verdachte', doch wel als 'slachtoffer en getuige'.

Hoe kan verzoeker dan ook een bedreiging vormen voor de nationale veiligheid / openbare orde?!

De vasthouding van verzoeker is werkelijk niet noodzakelijk.

Omwille van het feit dat verzoeker zich niet bij de gemeente heeft aangemeld binnen de vereiste termijn, noch getracht heeft zijn verblijf te regulariseren, besluit men dat er een risico op onderduiken is of dat verzoeker zich zou onttrekken.

Verzoeker zat vast in een laadruimte van een vrachtwagen waarvan hij niet wist dat deze naar België zou rijden; hoe zou hij zich moeten aangemeld hebben bij de gemeente?

Er is geen risico op onderduiken, te méér omdat verzoeker België vrijwillig wenst te verlaten.

Derhalve dringt de vernietiging van de bestreden beslissing zich op."

3.1.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.1.3. Naast theoretische beschouwingen over de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing gesteund is op onvolledige gegevens en op foutieve motieven van de politie van 'WPR Oost-Vlaanderen'. De verzoekende partij stelt nooit kennis te hebben genomen van dit PV.

De verzoekende partij betwist in eerste instantie het motief van de bestreden beslissing dat zich steunt op de betrapting op heterdaad voor inklimming en dat verwijst naar het PV nummer GE.55.OD.00237/2020.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij steeds een kopie kan krijgen van haar verklaringen en dat zij hiervan gebruik heeft gemaakt, wat blijkt uit stuk 3, toegevoegd aan het verzoekschrift (verhoor verzoekende partij op 5 maart 2020, onmiddellijk na de betrapting). Verder is er een administratief verslag in het administratief dossier van 5 maart 2020 waaruit blijkt dat de verzoekende partij was aangetroffen op 5 maart 2020 samen met 9 andere migranten, van Vietnamese origine, in de laadruimte van een vrachtwagen. Ook werd de verzoekende partij gehoord op 5 maart 2020, waarbij zij verklaarde dat zij op 4 maart 2020 in België aankwam. De reden voor haar komst was de wens tot tewerkstelling. Zij verklaarde verder niet te willen terugkeren naar het herkomstland door de schulden van haar ouders, die in het herkomstland zijn. De verzoekende partij kent geen medische problemen en heeft geen partner in België, noch kinderen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij was ingeklommen in een vrachtwagen. Of dit in Frankrijk geschiedde, dan wel in België, is voor de beoordeling van het geschil irrelevant. De verzoekende partij gaat voorbij aan de gehele lezing van de bestreden beslissing en weerlegt niet dat zij getracht heeft om op illegale wijze de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken door in te klimmen in een vrachtwagen en getracht heeft zich verborgen te houden voor de politie. Dit op zich brengt een gevaar voor de openbare orde met zich mee. Het feit dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrap, wordt niet betwist en blijkt duidelijk uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich bewust was van het illegaal transport en haar identiteitsdocumenten had vernietigd, dat zij alle contacten met zijn illegale vervoerders had gewist uit haar GSM en dat haar ouders voor dit illegaal transport hadden betaald. Het helpen in stand houden van mensensmokkel in dit geval is een gevaar voor de openbare orde. Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij illegaal verbleef in het Rijk. Het gegeven dat zij verhoord werd als slachtoffer, doet hieraan geen afbreuk, temeer zij naar België kwam om te werken.

Waar de verzoekende partij thans stelt dat zij pas op 5 maart 2020 in België aankwam, gaat dit in tegen haar eigen verklaring in het gehoorverslag, waaruit blijkt dat zij verklaarde daags voordien te zijn toegekomen. Verder weerlegt de verzoekende partij niet dat zij niet heeft getracht haar verblijf te regulariseren. De verzoekende partij heeft op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De commissaris-generaal weigert de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 6 april 2020. In die beslissing wijst de commissaris-generaal erop dat de verzoekende partij haar reisdocument of identiteitsdocument heeft vernietigd of zich ervan heeft ontdaan.

De vaststelling in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet meewerkt met de autoriteiten, vindt steun in het administratief dossier. De verzoekende partij verliest uit het oog dat tussen 5 maart 2020 en het nemen van de bestreden beslissing een grote tijdspanne zit. Het gegeven dat de

verzoekende partij zich niet op 5 maart 2020 kon aanbieden, is in het licht hiervan niet meer relevant. Verder gaat de verzoekende partij voorbij aan de vaststelling dat zij geen beroep aantekende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13septies van 5 maart 2020 zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het thans voorgelegde stuk 5, gevoegd bij het verzoekschrift, zijnde een verklaring van de vermoedelijke vrachtwagenchauffeur en de afgelegde verklaring van de verzoekende partij, gekend onder stuk 3 (verhoor in het kader van mensensmokkel), doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De bestreden beslissing is niet op kennelijk onredelijke wijze genomen. De motieven vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening is gehouden. Een correcte beoordeling vond plaats.

Het evenredigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden.

3.1.4. Voor het overige maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke (andere) wijze artikel 7 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Uit het vorige onderdeel blijkt dat de verzoekende partij de toepassing van artikel 7, tweede lid, 1°, 3° en 6° niet weerlegt.

3.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* haar rechten van verdediging.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“IV.2. Tweede middel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet juncto schending van de rechten van verdediging

De bestreden beslissing, alsmede alle vorige beslissingen, verwezen steeds naar het procesverbaal zoals opgemaakt door de Politie Oost-Vlaanderen (PV nr GE.55.OD.000237/2020).

Verzoeker heeft nooit kennis kunnen nemen van dit proces-verbaal, zodat hij zich niet op een nuttige wijze kon verdedigen en diens standpunt daaromtrent kon mededelen.

Nochtans: “De bestreden beslissing verwijst naar de inhoud van een proces-verbaal. Dit procesverbaal werd niet aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, aldus kon zij zich hierop niet op nuttige wijze verdedigen. Het bestuur dient zelf het initiatief te nemen tot kennisgeving van stukken die een onderdeel van de motivering vormen (RvV 27 mei 2009, nr. 27.884).”

3.2.2. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Zelfs indien de verzoekende partij stelt dat zij de inhoud van het PV van de politie van Oost-Vlaanderen niet kent, is dit gegeven in deze zaak irrelevant. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er voldoende objectieve elementen in het administratief dossier voorhanden zijn die de feiten van 5 maart 2020, vermeld in de bestreden beslissing, ondersteunen, zoals het administratief rapport, opgesteld door de politie op 5 maart 2020, en het verhoorverslag van de verzoekende partij.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
- 3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2.

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3.

Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
 - 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
 - 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
 - 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
 - 5° een politieambtenaar;
 - 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
 - 7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
 - 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.
- Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :
- 1° bij aangetekende brief;
 - 2° per bode, met ontvangstbewijs;
 - 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
 - 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

De verzoekende partij maakt in haar tweede middel niet duidelijk op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging of intrekking van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en kan dus niet dienstig aangevoerd worden nu de verzoekende partij niet over een dergelijk verblijfsrecht beschikt.

Ook §3 kan niet dienstig aangevoerd worden nu het de kennisgeving van beslissingen regelt en de verzoekende partij hierover geen kritiek levert.

Blijft de bepaling (§2) die stelt dat de beslissingen met redenen omkleed moeten zijn. De verzoekende partij kan in dat geval niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen omvangrijke motivering bevat. De feitelijke elementen zijn vermeld en de juridische grondslag is vermeld. Ook uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven kent en deze motieven afdoende zijn. Door louter erop te wijzen dat de verzoekende partij het PV, vernoemd in de bestreden beslissing, niet kent, maakt zij de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN